

намични структури), при което промените се предизвикват от "вътрешни потоци" (също периодни съвкупности) - преминавания от една група в друга, както и от външни потоци, разпределени по структурообразуващия признак" (Сугарев, 1977, с. 67-68). Всъщност има и още едно много съществено ограничение - "Индивидуалното опознаване на промените за всяка динамична единица поотделно не е възможно" (Сугарев, 1977, с. 68), което при този подход прави невъзможно изучаването на честотните разпределения на променливите периодни СС.

Без да се навлиза в много подробности и без критична преценка на някои от интерпретациите на З. Сугарев, може да се обобщи, че те се правят с цел да се въведат и изследват функциите на вероятностните изменения с времето на някои параметри на динамичните СС. За целта обаче трябва да са налице поредица от моментни сечения на динамичната СС.

Дефинираните променливи периодни СС са идентични на динамичните СС, но преследваните цели в двата подхода са различни. При статистическото изучаване на първите се цели да се характеризират честотните разпределения за целия период, за който са зададени СС, а при вторите - чрез поредица от моментни сечения да се изследва динамиката на определени, при това ограничен брой параметри на СС.

Между двата подхода има съществена разлика. Първият подход дава възможност да се изследват всички желани параметри на честотните разпределения. Те характеризират променливата СС напълно, като отразяват всички настъпили промени в нея за периода, за който тя е зададена. Това пък позволява за последователни периоди от време да се изследва безпроблемно динамиката на всеки от тези параметри.

При втория подход изобщо не могат да се изследват честотни разпределения. Освен това моментните сечения на динамичната СС отразяват ситуацията към определения момент, без да могат да обхванат напълно всички флуктоации в динамичната СС за периода между две моментни СС. Така динамичните СС се характеризират с някакво приближение.

2.4. Понятието "елемент на СС". Той като градивна част на СС също е абстракция и както стана ясно, не може да има каквато и да било натурална форма. Последната съществува само в реалните съвкупности, преди те да бъдат презентирани като СС. Елементът се представя като число в интервала $(0,1]$. Това число определя неговата принадлежност към СС. Елементът на СС също е множество, но от по-нисък ред, отколкото СС, към която принадлежи. Това означава, че множествата от даден ред могат да образуват множества от по-висок ред, стига да имат общо свойство, по което са еквивалентни и по което могат да се обединят.